

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Secvnda, Qva Continentvr Socratis Scolastici
Constantinopolitani lib. 7. Theodoriti Cyrensis episcopi lib. 5

Christopherson, John

[Köln], 1569

De sanctis monachis in exilium eiectis, & quomodo Deus editis per illos
miraculis, omnes ad se attraxerit. Cap. XIX.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12704

SOCRAT. HISTOR.

fugeret, nullo corporis membro amputato, Ammonioque forte fortuna occurreret, & faceret illum propterea perstringeret, quod auriculam praecidendo, facinus fecisset, sequi; coram Deo reum ipse peregrisset. Ammonius, illi respondit: at tu, inquit, Euagri, non putas te poenas daturum, quod lingua propter nimium tui ipsius amore excisa, gratia, quae donata est tibi, minime usus sis. Erant eodem tempore etiam alij plurimi viri in monasteriis virtute & pietate praestantissimi, quos quidem in hoc praesenti opere commemorare nimis longum esset, praesertim cum nobis, si illorum vitas, & miracula ab ipsis propter singularem, quae in eorum animis insita fuit, sanctimoniam edita, singillatim persequeremur, a proposito admodum digrediendum esset. Quapropter, si quis studio ducitur accurate cognoscendi, quas res gesserint, quo pacto se in vita exercuerint, quae ad audientium utilitatem locuti fuerint, quo modo bestiae illis obtemperarint, legat librum a Palladio monacho (qui Euagrii fuit discipulus) separatim de illis editum. Nam omnia, quae ad eos spectant, in eo sunt accurate explicata: in quo etiam de mulieribus, quae parae vivendi ratione cum viris supra dictis excolebant, sermo susceptus est. Euagrius vero & Palladius paulo post mortem Valentis floruerunt. Sed iam redeamus, unde digressi sumus.

De sanctis monachis in exilium eiectionis, & quomodo Deus editis per illos miraculis, omnes ad se attraxerit. CAP. XIX.

CVM igitur Imperator Valens lege sancivisset, ut in eos, tum qui Alexandriam, tum qui Aegyptum incolebant, persecutio concitaretur, omnia vastata eversaque fuere, dum alii in Iudicium adducti, alii in carcerem coniecti, alii aliis tormentis diuexati. Nam varia cruciatu genera illis qui se quiete gerebant, inflata. Vbi ista Alexandriae erant pro libidine Lucij confecta, Euzoiusque Antiochia reuerterat, dux cum ingentibus copiis, & Lucius Arius una (nam ne ille quidem ei instituto defuit, sed multitudinem sanctorum virorum, quos nequiquam commiseratus est, multo acerbius, quam milites ipsi, afflictauit) ad Aegypti monasteria contendant. Posteaquam ad locum ventum est, viros consueta obeuntes munera, preces scilicet fundentes, morbis medicantes, eijcien-

eijcientes dæmonia comprehendunt. Isti, utpote quibus mi-
 racula per Dei gratiam factitata non magno æstimarétur, so-
 lita præcationum officia in locis ad orádum ipsis destinatis
 exequendi nullam voluerunt omnino illis facere potestaté,
 sed inde eos exturbarunt. Neq; his solum acquieuerút, sed
 in amentia lógus progressi, temerarias populi turbas in eos
 incitarút. Hæc Ruffinus se aspexisse, inq; calamitatis socie-
 tatem cum illis venisse se narrat. Tum certè ea quæ ab Apo-
 stolo dicta sunt, videbantur in illis renouari. Nam multi lu-
 dibrio habiti, flagris cæsi, vestibus spoliati, vinculis constri-
 cti, lapidibus obruti, cruentis gladiis obruncati fuerunt: alij
 in solitudinè conclusi, ouillis caprinisq; pellibus operti, au-
 xilio destituti, grauiter afflictati, rebus asperis incómodisq;
 acerbè admodum vexati: quos mundus suo complexu con-
 tinere minimè fuerat promeritus: non pauci per varia loca
 deserta oberrantes, in montes, spelūcas, terræq; cauernas se
 abdiderunt. Atq; ista afflictationū genera, propter fidè, pro-
 pter opera, propter curationes denique, quas diuina gratia
 adiuti fecissent, perpessi sunt. Verùm diuina prouidentia,
 uti verisimile fuit, permissum est, ut ista subirent incommo-
 da, quo per illorum ærumnas aliis ad salutem, quæ in Deo
 est, patefieret aditus. Quod quidè ita esse exitus rerū perspi-
 cue declarauit. Postquam igitur eximij illi viri, hæc rerum
 asperarū inflictas plagas tolerantia repressissent, Lucius de
 spe deiectus, persuadet militū præfecto, ut patres monacho-
 rum in exiliū mitteret. Patres aut̄ erāt, Macarius Aegyptius
 & Macarius Alexandrinus. Isti igitur in insulam quandam,
 quæ nullum incolam habebat Christianum, relegati fuère.
 In qua insula erat delubrum, & sacerdos, quem omnes inco-
 læ pro Deo venerabantur. Cum isti sancti viri in eam essent
 ingressi, omnia dæmonia, quæ ibi versabantur præ metu &
 terrore cœpère exhorrescere. Eodem tempore tale quoddā
 miraculum dicitur euenisse. Sacerdotis filia à dæmonio ex
 improviso occupata, supra modum furere, resque omnes di-
 sturbare cœpit: neque eius rabies vlla ratione comprimi
 sedarive potuit: sed contra eos pios viros grauiter vocife-
 rata est ad hunc modum: Cur huc venistis ad nos abigen-
 dos? Itaque sancti illi munus, quod diuina gratia ipsis
 largita fuerat, palam ibi de integro ostenderunt.

Nam

SOCRAT. HISTOR.

Nam dæmonem ex virgine eijciunt, eamque patri tradunt sanam & valentem, sacerdotem, & omnes insulæ habitatores ad fidem Christianam traducunt. Exemplò igitur, commutata religionis forma, omnes baptizati sunt: & doctrinã Christianam lubentibus animis didicerunt. Quare diuini illi viri propter fidem Consubstantialis grauius & acerbè exagitati, cum illi ipsi magis probati facti sunt, tum aliis salutem dederunt, tum denique fidem illam effecerunt multo firmiorem.

De Dydimò cæco. CAP. XX.

Eisdem temporibus alium virum valde fidelem Deus extulit in lucem, per quem suam fidem vehementer testatam & illustrem reddidit. Nam Dydimus vir planè admirabilis & insignis, omniq; literarum genere excellens, per id tempus floruit. Qui cum adhuc admodum adolescens esset, & prima literarum elementa solum didicisset, in graue morbum oculorum incidit: quo quidem grauius afflictus, lumina penitus amisit. At Deus pro oculorũ sensu, intelligentiæ aciem illi clemens impertiit. Nam quæ oculorũ obtutu capere non poterat, ea per sensum audiendi perdidit: quippe à puero, præclara indole & ingenio valde bono præditus, omnes ingeniosos, etiã acutissimè cernentes, longe superauit. Nam grãmaticæ præcepta celeriter combibit: rhetoricæ aut multo celerius. Ad studium philosophiæ ingressus, mirũ quantum breui profecerit. Ac primũ dialecticam, deinde Arithmeticã, tum Musicã didicit: postremò reliquis disciplinis, quæ philosophiæ finibus continentur, ita animum suũ imbuit, vt cũ illis, qui oculorum subsidio maximas in eisdem progressiones fecissent, cõgredi potuerit. Quinetiã sacrosancta tũ veteris, tum noui testamenti eloquia adeo accuratè tenuit, vt multos in eadẽ conficeret cõmentarios. Itemq; de trinitate tres libros edidit. Libros porò Origenis de principiis interpretatus est, inq; eosdẽ composuit commentarios, quibus probauit eos optime perscriptos: illosq; inaniter nugari, qui cum Origenis libros nõ possent intelligere, & hominem incusare & libros reprehendere laborarent. Quocirca si quis multiplicem doctrinam, & ardens animi studium Dydimi cognoscere desiderat, libros